

P. C. Cast ir Kristin Cast

PAŠLĒPTOJI

nakties
namai

Alma littera

PIRMAS SKYRIUS

Lenobija

Lenobija miegojo taip neramiai, kad pažįstamas sapnas peržengė bekūnės pasąmonės išlydžių ir svajų karalijos ribas ir nuo pat pradžių pasidarė tiesiog veriamai tikroviškas.

Jis prasidėjo nuo prisiminimo. Pralėkė dešimtmečiai, paskui šimtmečiai, ir Lenobija, vėl jauna ir naivi, keliavo laivo krovinių skyriuje iš Prancūzijos į Ameriką – iš vieno pasaulio į kitą. Toje kelionėje Lenobija sutiko Martiną, žmogų, turėjusį tapti jos Pora visam gyvenimui. Tačiau jis mirė per jaunas ir nusinešė į kapą jos meilę.

Sapne Lenobija juto švelnų švelnų laivo lingavimą, žirgų ir šieno, jūros ir žuvų kvapą – ir Martiną. Tik Martiną. Jis stovėjo priešais ją ir žvelgė į ją susirūpinusiomis alyvuogių ir gintaro spalvos akimis. Ji ką tik jam pasakė, kad jį myli.

To negali būti. Prisiminimas sukosi mintyse: Martinas paėmė ją už rankos ir švelniai pakėlė. Tada greta pridėjo savo ranką. „*Matai skirtumą, tiesa?*“

Sapnuodama Lenobija tyliai, be žodžių aiktelėjo iš skausmo. Jo balsas! Ta ryški kreoliška tarmė – sodri, jausminga, unikali. Tas graudus jo balsas ir graži jo tarmė daugiau kaip du šimtus metų neleido Lenobijai prisitarti prie Naujojo Orleano.

„*Ne*“, atsakė jam jaunoji Lenobija, žvelgdama į suglaustas jų rankas – vieną rudą, kitą baltą. *Matau tik tave.*

Vis dar kietai įmigusi, Lenobija, Tulsos nakties namų Žirgų meistrė, neramiai krustelėjo, lyg kūnas stengtųsi priversti sąmonę nubusti. Bet šianakt sąmonė neklausė. Šianakt karaliavo sapnai.

Prisiminimų seka persimainė į kitą sceną, vis dar to paties laivo krovinių skyriuje, vis dar su Martinu, bet po keleto dienų. Jis įteikė jai ilga odine virvele pririštą mažą maišiuką, nudažytą sodriu safyro mėliu. Martinas užkabino jį jai ant kaklo ir tarė: „*Šitas gris-gris tave saugos, chérie.*“

Per vieną širdies dūžį prisiminimas suraibuliavo, ir laikas prasisuko šimtu metų pirmyn. Vyresnė, išmintingesnė, ciniškesnė Lenobija saujoje gniaužė dūlantį odos maišiuką, o šis suplyšo ir pažiuro jo turinys – trylika daikčių, kaip Martinas ir sakė, – bet dauguma jų per šimtmetį talismano dėvėjimo pasidarė neatpažįstami. Lenobija prisiminė vos juntamą kadagio kvapą, lygų molio grumstelį, kol šis nesubyrėjo į dulkes, ir mažutę karvelio plunksnelę, sutrupėjusią tarp pirštų. Bet geriausiai Lenobija prisiminė akimirką užplūdusį džiugesį, kai tarp gūrančių Martino meilės ir globos įrodymų aptiko, ko laikas neįstengė sudarkyti. Tai buvo žiedas – širdelės formos smaragdus, apsuptas smulkučių deimančių aukso apsode.

Tavo motinos širdis – tavo širdis – mano širdis, sukuždėjo Lenobija ir užsimovė jį ant bevardžio piršto. *Man tavęs vis dar trūksta, Martinai. Nepamiršau. Juk prisiečiau.*

O tuomet sapno prisiminimai vėl gražino Lenobiją pas Martiną, tik šįsyk jie buvo ne jūroje, kur krovinių skyriuje surado ir pamilo vienas kitą. Šis prisiminimas buvo tamsus ir kraupus. Net sapne Lenobija žinojo vietą ir laiką: Naujasis Orleanas, 1788 m. kovo 21 d., netrukus po saulėlydžio.

Arklidės užsiliepsnojo, o Martinas ją išgelbėjo, išnešė iš gaisro.

Ak, ne! Martinai! Ne! – tuomet klykė Lenobija, o dabar kūčiojo, stengdamasi nubusti, kol neteko vėl iš naujo pergyventi siaubingos prisiminimo pabaigos.

Ji nenubudo. Girdėjo, kaip jos vienintelis mylimasis kartojo žodžius, sužeidusius jai širdį prieš du šimtus metų, vėl viską juto taip, lyg žaizda būtų atvira ir šviežia.

Per vėlu, chérie. Mums šiame pasaulyje per vėlu. Bet dar pasimatysim. Mano meilė tau čia nesibaigia. Mano meilė tau niekada nesibaigs... aš vėl tave surasiu, chérie. Prisiekiu.

Kai Martinas sugavo blogąjį žmogų, norėjusį ją pavergti, o tuomet grįžo su juo į liepsnojančias arklides, šitaip išgelbėdamas Lenobijai gyvybę, Žirgų meistrė pagaliau įstengė raudodama išsibudinti. Ji atsisėdo lovoje ir virpančia ranka nusibraukė nuo veido prakaitu permirkusius plaukus.

Vos nubudusi Lenobija pirmiausia pagalvojo apie savo kumelę. Per jas siejantį telepatinį ryšį ji juto, kad Mudžadži susijaudinusi, beveik panikuoja.

– Ša, mano gražuole. Miegok ramiai. Man viskas gerai.

Lenobija kalbėjo garsiai, siūsdama raminaus jausmus juodajai kumelei, su kuria ją siejo ypatingas ryšys. Susigėdusi, kad išgąsdino Mudžadži, ji nuleido galvą ir ėmė sukti ant piršto žiedą su smaragdu.

– Liaukis kvailiojusi, – griežtai sudraudė pati save Lenobija. – Tai tik sapnas. Man viskas gerai. Aš nebe ten. Tai, kas tuomet nutiko, nebegali manęs įskaudinti labiau, negu jau įskaudino, – melavo sau Lenobija. *Gali įskaudinti. Jei Martinas grįžo – tikrai grįžo – man vėl gali skaudėti širdį.* Lenobiją vėl nupurtė rauda, bet ji kietai sučiaupė lūpas ir sutramdė jausmus.

Galbūt jis visai ne Martinas, griežtai, logiškai pasakė sau. Trevis Fosteris, naujasis žmogus, Neferetės pasamdytas padėti jai arklidėse, buvo tiesiog akims paganyti – jis pats ir jo stambi, daili peršeronė.

– Ko gero, kaip tik tam Neferetė jį ir pasamdė, – murmėjo Lenobija. – Kad mane išblaškytų. O jo peršeronė – tik keistas sutapimas.

Lenobija užsimerkė ir išstūmė prisiminimus, sukilusius iš praecities, o tuomet garsiai pakartojo:

– Galbūt Trevis nėra persikūnijęs Martinas. Žinau, į jį reaguuju neįprastai stipriai, bet jau seniai neturiu mylimojo.

Tu niekada neturėjai mylimo žmogaus – taip prisiekei, priminė jai sąžinė.

– Tad tiesiog reikia susirasti vampyrą mylimąjį, tegu ir trumpam. O *toks* prasiblaškyimas bus sveika.

Lenobija pamėgino priversti vaizduotę apsvarstyti ir atmesti ilgą sąrašą dailių Karių Erebo sūnų, tik mintyse regėjo ne jų tvirtus, raumeningus kūnus, o viskio rudumo akis su pažįstamais alyvuogių atspalviais ir šiltu šypsniu...

– Ne!

Apie tai ji negalvos. Negalvos apie *ji*.

Bet jei Trevis iš tikrųjų gali turėti Martino sielą? – gundė neklausnios Lenobijos mintys. Jis davė žodį, kad vėl mane susiras. Gal ir susirado.

– Ir kas iš to? – Lenobija atsistojo ir ėmė neramiai žingsniuoti šen ir ten. – Puikiai žinau, kokie žmonės trapūs. Juos taip lengva nužudyti, o šiandien pasaulis dar pavojingesnis negu 1788 metais. Sykį mano meilė jau baigėsi gaisru ir širdies sopuliais. To vieno sykio jau per daug, – Lenobija stabtelėjo ir užsidengė delnais veidą, širdimi suvokdama tiesą, tvinksinčią kūne ir sieloje, virstančią tikrove. – Aš bailė. Jei Trevis nėra Martinas, nenoriu jam atsiverti – rizikuoti pamilti dar vieną žmogų. O jei jis – tikrai pas mane grįžęs Martinas, negaliu pakelti neišvengiamybės, kad vėl jo neteksiu.

Lenobija sunkiai klestelėjo į seną supamąjį krėslą greta miegamojo lango. Čia ji mėgo skaityti, o jei negalėdavo užmigti, langas buvo rytų pusėje, tad žvelgdavo į tekančią saulę ir arklidžių apylinkes. Nors suprato, kaip tai ironiška, Lenobija norom nenorom mėgo rytmečio žarą. Nesvarbu, kad tapo vampyre, širdyje ji visada

liks mergaitė, kuriai patinka rytas, žirgai ir aukštas žmogus kapučino spalvos oda, miręs seniai, kai buvo tikrai per jaunas.

Ji susigūžė. Jau dešimtis metų taip dažnai apie Martiną negalvodavo. Atgiję prisiminimai apie jį buvo lyg dviašmenis kalavijas – viena vertus, jai buvo gera prisiminti jo šypsena, kvapą, prisilietimą. Kita vertus, prisiminusi jį, ji pajuto ir baisią tuštumą. Daugiau kaip du šimtus metų Lenobija gedėjo prarastos galimybės – veltui padėtos galvos.

– Mūsų ateitis pražuvo gaisre. Ją sunaikino neapykantos, užsispyrimo ir blogio liepsnos.

Lenobija papurtė galvą ir pasitrynė akis. Reikia susitvarkyti. Blogio liepsnos vis dar plaikstėsi pro šviesą ir gėrį. Ji giliai atsiškvėpė, kad nusiramintų, ir nukreipė mintis į tai, kas nuolat ją paguosdavo, kad ir kaip šeltų viskas aplinkui, – į žirgus – į Mudžadži. Kiek aprimusi, Lenobija vėl ištiesė tą nepaprastą savo dvaisios skiautėlę, palytėtą Niktės ir apdovanotą žirgų sugebėjimais tą dieną, kai šešiolikmetė buvo Pažymėta. Ji lengviau rado savo kumelę ir tuojuo pasijuto kalta, pastebėjusi, kad Mudžadži tokia pat susijaudinusi.

– Ša, – vėl ramino Lenobija, garsiai kartodama žodžius, kuriuos siuntė kumelei mintimis. – Aš tik paikioju ir pataikauju sau. Viskas praeis, duodu žodį, mieloji.

Lenobija nukreipė į nakties spalvos kumelę šilumos ir meilės gūšį, ir Mudžadži, kaip visada, taip pat atgavo ramybę.

Lenobija užsimerkė ir giliai atsiduso. Regėjo kumelę, juodą ir dailią kaip naktis, pagaliau nurimusią, parietusią užpakalinę koją ir kietai, be sapnų įmigusią.

Žirgų meistrė sutelkė dėmesį į savo numylėtinę, mesdama iš galvos kvaitulį, kurį širdyje sukėlė jos arklidėse pasirodęs jaunasis kaubojus. *Rytoj, mieguistai žadėjo sau, rytoj aiškiai pasakysiu Treviui, kad mudu niekada nebūsime daugiau negu viršininkė ir*

pavaldinys. Jo akių spalva ir jo jausmai, viskas atlėgs, kai nuo jo atsitrauksiu. Tikriausiai... tikriausiai...

Galiausiai Lenobija užmigo.

Neferetė

Nors Žvaigždikis nebuvo su ja susisaistęs, katinas mielai atsiliepė į Neferetės kvietimą. Laimė, šios nakties pamokos buvo baigtos, tad kai stambusis Meino meškėnas pasitiko ją viduryje arenos, toji buvo blausiai apšviesta ir tuščia – moksleivių aplink nebuvo; nesimatė ir paties Drakono Lenkfordo. Eidama čia, ji regėjo tik kelis raudonuosius jaunikius. Neferetė šyptelėjo, pradžiuginta minties, kaip užsiundė Nakties namus blogaisiais. Kokios nuostabios jų griaunamosios galimybės – ypač kai ji pasirūpins, kad Zojos ratas suirtų, o jos geriausia draugė Stivė Rei būtų prislėgta gedulo netekusi mylimojo.

Žinodama, kad sukels skausmą ir kančias Zojai ateityje, Neferetė be galo džiūgavo, bet buvo per daug drausminga, kad leistų sau pradėti puikuotis nebaigusi aukojimo kerų ir nedavusi visų nurodymų. Nors šiandakt mokykloje buvo kaip reta tylu, beveik apmirę, iš tikrųjų į areną galėjo užklysti bet kas. Neferetei reikėjo dirbuotis skubiai ir patylomis. Mėgautis savo darbo vaisiais bus gana laiko vėliau.

Ji tyliai šnekino katiną, viliodama jį artyn, o kai šis prisiartinu, suklupo greta. Neferetė manė, kad jis jos vengs – katės viską supranta. Jas daug sunkiau apgauti negu žmones, jaunikius ar net vampyrus. Pačios Neferetės katinas Skailaras nepanoro su ja kraustyti į naująją Majo mansardą ir mieliau trainiojosi Nakties namų šešėliuose, gudriai stebėdamas ją didelėmis žaliomis akimis.

Žvaigždikis buvo ne toks atsargus.

Neferetė kvietė. Žvaigždikis lėtai prie jos atpėdino. Dičkis katinas buvo nedraugiškas – jis nesiglaustė, meiliai žymėdamas ją savo kvapu, – bet atėjo. Vien jo klusnumas Neferetei ir rūpėjo. Ji netroško jo meilės; ji troško jo gyvybės.

Tsi Sgili, nemirtingoji Tamsos Palydovė ir buvusi Nakties namų Vyriausioji kunigė, kairiąja ranka glostydamą ilgą pilką lyg tigro dryžuotą Meino meškėno nugarą, juto tik nežymų gailestį. Jo švelnus ir vešlus kailis gaubė grakštų, raumeningą kūną. Kaip Drakonas Lenkfordas, jo pasirinktas Karys, Žvaigždikis buvo stiprus ir pačiame jėgų žydėjime. Kaip gaila, kad jo prisireikė kilnesniam tikslui. Aukštesniam tikslui.

Gailestis Neferetei nesukėlė dvejonų. Ji pasitelkė Deivės duotus kačių sugebėjimus ir delnu patikiam katinui pasiuntė šilumos ir ramybės. Kol glostė ją kairiąja ranka, masindama išsiriesti ir imti murkti, dešinioji atsirangė ir aštriu it skustuvas apeiginiu durklu greitai, švariai perrėžė Žvaigždikiui gerklę.

Katinas nė necyptelėjo. Jo kūnas trūktelėjo, mėgindamas pabėgti, bet ranka sugniaužė jo kailį ir prispaudė taip arti, kad gyvūno karštas kraujas purslais aptaškė jos žalio aksomo suknelės korsažą.

Tamsos gijos, nuolat lydinčios Neferetę, ėmė tvinkseti ir virpėti iš nekantrumo.

Neferetė nekreipė į jas dėmesio.

Katinas padvėdė greičiau, negu ji manė, ir Neferetė nudžiugo. Ji nesitikėjo, kad jis spoksos į ją, bet Kario katinas žvelgė jai į akis net tada, kai suglebo ant smėlėtų arenos grindų ir nebeįstengė priešintis, tik gulėjo, negiliai alsuodamas, tyliai trūkčiodamas ir spoksodamas.

Paskubomis, kol katinas dar buvo gyvas, Neferetė pradėjo kerus. Apeiginio durklo ašmenimis ratu apibrėžė merdintį Žvaigždikio kūną, ir į tą ratą sutekėjo aplink ją išsiliejęs kraujas, lyg į mažutį raudoną apsauginį pilies griovį.

Tuomet ji vieną delną pamirkė į šviežią, šiltą kraują, atsistojo prie pat rato ir iškėlė abi rankas – vieną kruviną, kitą su raudonu peiliu, ir ėmė giedoti:

*Šia auka įsakau
Per Tamsą, kurią aš valdau,
Taurai, man paklusk!
Refaimą tu užmušk.*

Neferetė nutilo, kol kibios šaltos juodumos gijos sukirbėjo prie jos ir susispietė aplink ratą. Ji juto jų nekantrumą, jų troškimą, jų alkį, jų pavojų. Bet labiausiai ji juto jų galią.

Kad kerai būtų užbaigti, ji pamirkė durklą į kraują ir ėmė juo rašyti tiesiai smėlyje pabaigdama užkeikimą:

*Krauju, skausmu, vargais sumokėta,
Te Indas bus man peilio vietoj!*

Mintyse įsivaizduodama Taurą, Neferetė žengė į ratą ir bedė durklą į Žvaigždikį, prismeigdama jį prie arenos grindų ir paleisdama Tamsos gijas, kad šios galėtų misti krauju ir skausmu.

Kai katinas buvo visiškai iščiulptas ir nugaišo, Neferetė prašneko:

– Auka paaukota. Užkeikimas ištartas. Darykit, ką įsakiau. Priverskit Taurą nužudyti Refaimą. Tegu Stivė Rei suardo ratą. Tegu nepavyksta atskleidimo kerai. Tučtuojau!

Lyg knibždantis gyvačių tinklas Tamsos galios nušliaužė į naktį, tolyn nuo arenos, į levandų pievą, kur jau vyko apeigos.

Patenkinta šypsodamasi, Neferetė nulydėjo jas žvilgsniu. Viena Tamsos gija, storumo sulig ranka, nėrė pro duris iš arenos į arklides. Neferetės dėmesį patraukė prislopintas dūžtančio stiklo garsas.

Susidomėjusi Tsi Sgili nusliuogė pirmyn. Stengdamasi ne-triukšmauti, apsisiautusi šesėliais, Neferetė pažvelgė į arklides. Smaragdinės jos akys net išsiplėtė iš malonios nuostabos. Storoji Tamsos gija buvo nerangi. Ji išvertė vieną dujinę lempelę, kabančią ant kablilio netoli tvarkingos stirtos šieno, kurį Lenobija visuomet taip kruopščiai parinkdavo savo augintiniams. Pakerėta Neferetė žvelgė, kaip pirmiausia užsidegė vienas šieno kuokštas, prigeso, o paskui iš naujo sutvisko geltonai ir, galingai suūžęs, galutinai įsi-liepsnojo.

Neferetė pažvelgė į ilgą gretą uždarytų medinių aptvarų. Ji įžiūrėjo tik neryškius tamsius keleto žirgų siluetus. Dauguma mie-gojo. Kai kurie tingiai žiaumojo, jau pasiruošę artėjančiai aušrai ir poilsiui, kurį atneš saulė, kol, jai nusileidus, į nesibaigiančias pamokas susirinks moksleiviai.

Ji vėl pažvelgė į šieną. Visą kaugę gaubė liepsnos. Ją pasiekė dūmų kvapas, ji girdėjo spragėjimą, o liepsna, lyg į laisvę išstrūkęs žvėris, vis augo ir plito.

Neferetė nusigręžė nuo arklidės ir tvirtai uždarė sunkias arenos duris. *Galimas daiktas, po šios nakties gedėti teks ne vien Stivei Rei.* Mintis Neferetei buvo maloni, ir ji išėjo iš arenos, palikusi ten sumaištį ir nepastebėjusi mažutės baltos katytės, ši atitipeno prie sustingusio Žvaigždikio kūno, susirangė greta jo ir užsimerkė.

Lenobija

Žirgų meistrę pažadino siaubinga nuojauta. Sutrikusi Lenobija pasitrynė rankomis veidą. Ji užsnūdo supamajame krėsle prie lan-go, o taip staigiai nubusti atrodė tikras košmaras.

– Kokia kvailystė, – mieguista sumurmėjo ji. – Reikia vėl su-sikaupti.

Anksčiau meditacija jai padėdavo nutildyti mintis. Ryžtingai nusiteikusi, Lenobija giliai įkvėpė, kad prablaivėtų galva.

Taip giliai įkvėpusi, Lenobija jį ir užuodė – gaisrą, degančią arklidę. Ji sukando dantis. *Šalin, praeities pamėklės! Aš per sena tokiems žaidimėliams.* Tada kažkas grėsmingai sugirgždėjo, ir Lenobija, nusipurčiusi paskutinius protą temdančius miegus, paskubomis puolė prie lango ir atitraukė sunkias juodas užuolaidas. Žirgų meistrė pažvelgė į savo arklides ir aiktelėjo iš siaubo.

Ji nesusapnavo.

Jai nepasivaideno.

Košmaras buvo tikras.

Pastato šonus laižė liepsnos, o dvivėrės durys, kurias matė vos akies krašteliu, staiga atsiknojo iš vidaus, ir dūmų kamuolio bei siaučiančių liepsnų fone pasirodė aukštas kaubojus, vedinas milžine palša peršerone ir juoda it naktis kumele.

Trevis paleido kumeles ir paragino jas skuosti į mokyklos kiemą, toliau nuo liepsnojančios arklidės, paskui vėl nėrė į liepsnų siaubiamą pastatą.

Tai išvydus, Lenobijos baimė ir dvejonės išsisklaidė ir ji tiesiog suvirpo.

– Ne, Deive. Daugiau to nebus. Aš nebesu baugšti mergaičiukė. Šįsyk viskas baigsis kitaip!